

dagen, bruiloften en sterfgevallen in de koninklijke familie graag aan om van zijn Oranjeliefde het berijmd getuigenis af te leggen. Ook voor kerkelijke vieringen stemde hij graag zijn lier. Zelfs Paus Pius IX – de paus van *Quanta Cura* en het Vaticaans Concilie – ontkwam niet aan Waps jubelende poëzie; in 1868 droeg hij de Heilige Vader eerbiedig een „dichttafereel als bijdrage tot den Pieterspenning” op ⁶⁶). Bij tussenpozen verzamelde hij zijn losse rijmelarijen in bundels, die hij dan – van zijn portret voorzien – uitgaf. Kort vóór zijn dood verscheen bij wijze van jongste dichtsnik een bundel *Gewijde poezie*, vertalingen van Griekse en Latijnse hymnen. Hij schreef ook enkele historische opstellen. Zij zijn meest vulgarisaties van andermans geschriften en komen soms dicht bij de grens van het plagiaat. Alleen zijn studie over de *Geschiedenis van het land en der Heeren van Cuyck* ⁶⁷) valt verdienstelijk oorspronkelijk werk te noemen en heeft tot vandaag toe haar waarde behouden. Zij versterkt mijn indruk, dat in Wap enige wetenschappelijke potenties verloren gegaan zijn in een gemakzuchtig streven naar goedkope successen.

Van die latere levensjaren bezitten wij een aardige schets van de hand van de Haagse journalist P. A. Haaxman, die als jong redacteur van het *Dagblad van Zuid-Holland en 's-Gravenhage* veel omgang met Wap had gehad ⁶⁸). Het is een breedsprakige oprakeling van niet zeer belangrijke herinneringen, waarin het beeld van de eens zo roerige scribent uitkomt in een deftige lijst van gewichtig-doenerij en daarbij passende spraakzaamheid. Niet geheel zonder humor wordt hier het portret getekend van de geestdriftige dichter van bijna ontelbare feestcantaten en gelegenheds-toneelstukken op bestelling, van de vaste feestredenaar bij jubilea van schouwburgen, scholen en verenigingen en bij de onthulling van elk monument, van de aanspreker bij vers-geopende graven en van de watersnood-poët, kortom van de nationale liereman, wiens naam op geen Haags feestprogram ontbrak en die gretig zijn welbespraaktheid en rijmtechnische behendigheid in dienst stelde van het Vaderland, het Oranjehuis, de armen, de weduwen en de wezen. Vermoedelijk is hier ook broodschrijverij in het spel. Er zijn enkele gegevens, die de conclusie wettigen, dat Wap het niet breed had: te Delft had hij b.v. indertijd studenten in de kost genomen. Was de befaamde toelage van Willem II misschien met diens dood vervallen?